

РЕШЕНИЕ

№ 686

гр. София, 10.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 30.01.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **11886** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 4 от Закона за Министерството на вътрешните работи.

Образувано е по жалба на М. Т. П. от [населено място], ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес – С., [улица], чрез адв. Г., срещу заповед за задържане на лице № 2719 / 08. 11. 2013 г. на полицейския орган при 01 РУП – СДВР.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, като се твърди, че същият е издаден при противоречие с административнопроизводствените правила, нарушение на материалния закон и несъответствие с целта му. Излага доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, поради липсата на данни за извършено престъпление, каквото е изискването на закона. Моли съда да отмени оспореният акт. Подробни съображения излага в писмена защита.

Ответната страна – полицейски орган при 01 РУП на СДВР, не взима становище по жалбата.

Административен съд София - град, I отделение, 5-и състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С оспорената в настоящото производство Заповед за задържане рег. № 2719 / 08. 11. 2013 г., издадена от полицейски орган при 01 РУП – СДВР, е заповядано задържането за срок до 24 часа на жалбоподателката М. Т. П..

От приложената по делото с административната преписка докладна записка от

08. 11. 2013 г. на полицаи М. (стр. 18), се установява, че на същата дата около 22.50 ч. в [населено място], [улица] пред сградата на Българска национална телевизия по повод телевизионно участие на група народни представители от Партия „А.“ се събрали протестиращи граждани и след излизането на народните представители пред телевизията възникнали словесни пререкания между тях и протестиращите. При възникналата суматоха жалбоподателката П. заляла народния представител Д. Ч. с чаша вино, след което е задържана и заведена в 01 РУП, където е издаден обжалвания акт, на основание чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР.

Оспорената в настоящото производство заповед за задържане рег. № 2719 / 08. 11. 2013 г. е връчена на жалбоподателката на 09. 11. 2013 г. Жалбата е подадена в Административен съд София – град на 21. 11. 2013 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване административен акт от надлежна страна, за която е налице правен интерес от оспорването, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА, по следните съображения:

При извършената проверка съдът констатира, че оспорената Заповед за задържане рег. № 2719 / 08. 11. 2013 г. е издадена от компетентен административен орган – полицейски орган при 01 РУП – СДВР, съгласно чл. 63, ал. 1 ЗМВР, видно от приложената (стр. 15) служебна бележка и в предвидената от закона писмена форма – чл. 63, ал. 1 от Правилника за прилагане на ЗМВР /ППЗМВР/.

Настоящият съдебен състав намира обаче, че оспорената заповед за задържане, е издадена при съществено нарушение на административно-производствените правила и в нарушение на материалния закон .

В нормата на чл. 63, ал. 2 ППЗМВР са изчерпателно изброени реквизитите, които трябва да съдържа заповедта за задържане на лица.

В заповедта е посочено единствено правното основание за задържане на лицето съгласно изискването на подзаконовия нормативен акт, но в заповедта не е налице описание на фактическата обстановка и на обстоятелствата, при които задържаното лице е извършило някаква противообществена проява.

След като в специалния ЗМВР е предвиден съдебен контрол за законосъобразност на заповедите за задържане, за да бъде извършена такава преценка за законосъобразност, административният акт следва да съдържа минимални реквизити съгласно изискванията на общия процесуален закон, действието на който не е изключено от специалния ЗМВР. В процесната заповед е посочено бланкетно фактическо основание- „хулиганска проява“, без да е дадено описание на фактическата обстановка и действията на задържаното лице.

Дори и в случаите, когато е действал в условията на оперативна самостоятелност - по целесъобразност, полицейският орган е бил длъжен да изложи в заповедта какви са конкретните причини, обосноваващи необходимостта от задържането на лицето. Това обаче не извършено в конкретния случай. Административният орган единствено е посочил фактическото основание, което не представлява мотивиране на акта, т.е. не е посочена необходимостта за задържане на лицето и съответно лишаването му от право на свободно придвижване и лична свобода за определен период от време.

Изискването на процесуалния закон за мотивираност на административните актове е с цел да не бъде нарушавано правото на защита на лицето, адресат на акта, който следва

да бъде запознат с фактическото основание за издаване на заповедта, така и с цел осъществяване на административен и съдебен контрол за законосъобразност.

Посоченото съдържание на заповедта за задържане затруднява и прави до голяма степен невъзможно извършването на преценка за законосъобразност на акта, предвид липсата на каквито и да е мотиви и описание на фактическа обстановка, които да сочат на съществуването на посоченото основание. При отсъствието на конкретни факти за констатираното от полицейския орган основание за задържане и непосочването на доказателства за извършеното престъпление, също така се затруднява провеждането на защитата на задържаното лице срещу засягащия правата му административен акт. Задържаният следва да знае с кои свои действия е извършил посоченото нарушение и да е запознат с доказателствата, въз основа на които то е установено, за да организира адекватно своята защита срещу заповедта за задържане.

В този смисъл, въпреки предоставената от закона възможност да действа при условията на оперативна самостоятелност, административният орган е следвало да изложи в заповедта какви са конкретните причини, обосноваващи необходимостта от задържане на М. П.. Неизлагането на мотиви в тази насока съставлява съществено нарушение на административно-производствените правила и е основание за отмяна на акта по см. на чл. 146, ал. 1, т. 3 АПК. В този смисъл е и т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22. 04. 2004 г. на ВАС по д. № ТР-4/2002 г., съгласно която липсата на мотиви във всички случаи е основание за отмяна на издадения административен акт.

Съгласно константната съдебна практика, мотиви на административния акт може да се съдържат най-късно в съпроводителното писмо, с което преписката е изпратена в съда, но в конкретния случай както беше посочено по-горе, такива мотиви не се съдържат в акта, нито в друг съпътстващ го акт, още по-малко в писмото с което е изпратена жалбата и преписката в съда. По делото са представени (стр. 16-18) единствено две докладни записки, в които се сочи за организацията на охраната около сградата на Б. във връзка с телевизионно участие на народни представители от Партия „А.“ и възникналите пререкания между последните и протестиращи граждани. И в двете докладни се сочи, че по думите на Д. Ч., същия е бил залят с чаша вино от една жена, установена впоследствие като жалбоподателката П.. И в двете докладни обаче не се сочи, че полицейските органи лично са възприели извършените от П. действия и дали действително същата е изляла виното, както и не се сочат други действия, които грубо да нарушават обществения ред и да представляват хулиганство по смисъла на чл. 325, ал. 1 от Наказателния кодекс.

В процесната заповед като фактическо основание за задържане на лицето е посочено „хулиганска проява“, посочено е и правното основание за издаване на заповедта - чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Съгласно чл. 63, ал. 1, т. 1 ЗМВР полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление.

По делото обаче от страна на ответника не се представиха доказателства, че след задържането на лицето са извършени някакви процесуално – следствени действия, а освен това дори и да са налице такива, същите са едва след задържането на жалбоподателката, а не се сочи за наличието на данни (които следва да са налице преди задържането, а не да се установяват след това), че лицето е извършило престъпление.

От друга страна, по делото не се и представиха доказателства, че лицето е извършило престъпление, макар и това да се установява в друго производство, което да е послужило като основание за задържането му. Както беше посочено, нито една от

докладните записки не се сочат конкретни действия установени от полицейските органи, които са извършени от П. и които представляват хулиганска проява. Не е посочено, по какъв начин заливането на трето лице, по негови думи, с чаша вино представлява проява която грубо нарушава обществения ред.

По делото е разпитана като свидетел М. П. С., чиито показания съдът кредитира изцяло като логични и непротиворечиви. Видно от показанията на С., групата в която се намирала самата тя и жалбоподателката П. изразила гражданската си позиция при премиването пред сградата на Б., като извикала „оставка” към група, в която разпознали единствено народния представител Волен С.. В същото време, народните представители, включително репортери и камери от телевизия „А.” ги обградили и започнали да ги провокират словесно, въпреки тяхното нежелание. В суматохата видяла, че действително пластмасовата чаша на М. П., в която имало малко вино се разляла по лицето на един човек, за когото впоследствие разбрали, че е народния представител Д. Ч., но не можело да се установи дали това не е станало поради блъскането на което били подложени младежите или поради уплахата на П.. В същото време, от показанията на С., се установява, че никой, включително и М. П. не са извършвали никакви непристойни действия, а точно напротив същата се опитвала да се отърве от заобикалящите я хора, които били агресивно настроени.

От друга страна, ответника не представи доказателства за извършени от П. хулигански прояви, нито е посочено в какво точно се състои тази проява, поради което посоченото в заповедта фактическо и правно основание за задържане не отговаря на действителното фактическо положение.

Доколкото обаче издадената заповед за задържане сериозно ограничава правата на задържаното лице, следва предпоставките за нейното налагане, в случая данни, че лицето е извършило престъпление, следва да са налице към момента на задържането, а не такива данни да се събират след издаването на акта и съответно задържането на лицето.

С оглед гореизложеното, съдът счита, че в настоящото производство не бяха представени каквито и да е доказателства за съществуването на фактическото основание за задържане на жалбоподателката, както и за изпълнението на законовите предпоставки за задържане на лице по реда на чл. 63, ал. 1 ЗМВР и оспорената заповед рег. № 2719 / 08. 11. 2013 г., следва да бъде отменена като незаконосъобразна, поради съществено нарушение на административнопроизводствените правила и противоречие с материалния закон – отменителни основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК.

При този изход на спора ще следва ответника, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, да заплати на жалбоподателя сторените разноски, но такива не са поискани, поради което не се присъждат.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на М. Т. П. от [населено място], заповед за задържане на лице № 2719 / 08. 11. 2013 г. на полицейския орган при 01 РУП – СДВР.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република Б., в 14-дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: